

דו"ח שלישי בסדרה

מידוע התן פרונצות

מאת כתב מיוחד

אנחנו יושבים על שרפרסים נמוכים, לוגמים מספליקפה קטנטנים. ברחוב ממול יושבים על מעקה שלושה, ארבעה בחורים שחומים, לבושים בהידור מרושל, בעלי גברות משועת. בפניה עומדות כמה בחורות, בנות 20 ומטה, לבושות חצאיות שחורות וסודרים הדוקים, אדומות-שפתים. זהו השטח הגדול לאור היום.

עתה, בשעת בוקר, אין העסקים ברחיים. הפרונצות התחממות בשמש, אינן עושה כלום. לא רחוק מאתנו מתנהל משאומתן אנחנו יכולים רק לעקוב אחרי התנועות. הן אימרות את הכל, הגבר, חבוש כובע מצחיה מרוסס, תובע משהו. הבחורה, בעלת פנים מטושטשות וסודר ירוק, מוציאה צרור שטרות-כסף, מגישה אותן לו. הוא סופר, מחזירם לה. משמע, רוצה-זונות הרוצה להיות בטוח שלא העלימה ממנו שום הצנסות.

מולנו יושב גבר יפהפה, כאילו גזור מסרט איטלקי. ויקטור הוא קצת יותר מדי גברי מכדי לשכנע. המליצו עליו לפנינו כעל איש היודע את הכל, בעל בעמיו בשטח הגדול. אולם ויקטור, שיופיו עולה על תפיסתו, הוא חסדון. אין הוא מאמין לנו. אמנם, המלצותינו היו מן הטובות. אך ויקטור אינו משוכנע שאיננו נמנים עם סוכני המשטרה. הוא עונה לנו בחצאי מלים, תשובות חמקניות.

מרחוק רומות צעירה בלוגנית, רזה, נאה בפניה אך לקויה, כפרונצות רבות, בנוסה, ביחוד ברנליה. ויקטור מנפנף לה להסתלק, בתנועה הסרת-סבלנות. זוהי חברתו. לבסוף אננו מגיעים אל השאלה הגדולה: "מדוע הן פרונצות?" ויקטור מסתכל בעיון בתחתית ספלו, מנענע בראשו כשקוע במחשבות. "מה אתה רוצה? הן גומרות את הצבא. אין להן לאן ללכת. מה הן תעשינה?"

זוהי התשובה הפשוטה. היא כה משוטה, עד שאינה מצריכה שום מחשבה נוספת. ימענו אותה עשרות פעמים. כאן זורם הכסף, בסכומים גדולים. אשה המריחה אלף לירות לחודש, למה תעבוד בכל דבר אחר? אשה הסובלת ממחסור, מדוע לא תעסוק בזה? היתיתכן תשיבה משכונת יותר?

אולם אין זו תשובה מספקת באמת. יש משהו באופיה של האשה הנורמלית, המרתיע אותה מעיסוק זה. לא פגשנו אף בפרונצה אחת שלא ביקשה להתנצל, לתרץ, דן אינן חושבות שעיסוקן טבעי, או רגיל. על אף כל הדיבורים הפרוואיים על "עבודה" ו"מקצוע", אין כמעט אף יצאנית אחת חושבת כי הפריצות היא מקצוע ככל המקצועות.

בחדר מסורג, הפונה לחצר האגף המיוחד לאסירים בלתי-שפויים-בדעת בבית-הס. הר המרכיז ברמלי, פגשנו את ד"ר רפאל רוד נר, ראש השרות הפסיכיאטרי של משרד הבריאות בבית-הסוהר. ד"ר רוזנר, גבר לבבי בגיל העמידה, לשעבר מאנשי אצ"ל, חתיק מאד במקצוע, שקיבל לידיו תפקיד זה לפני כמה חודשים, העמיד את הגורם הכספי ב"כרספטיביה הנכונה:

"חיים, יעקב ומשה אכלו במסעדה. כולם אכלו את אותו הדבר. ליעקב ומשה לא קרה כלום. חיים חלה בטיפוס. מדוע לא חלו גם האחרים? מפני שהם היו מחוסנים. זויב לא ויה מחוסן. הוא היה מוכן למחלה."

עשר צעירות עניות, סובלות ממהסור. הן אינן יכולות לקנות לעצמן את השמלות היפות שחשקו בהן. הן אינן יכולות לרכוש גרבי נילון, נעלים בעלות עקבים גבוהים. השע מהן יילחצו לקיומן, יסבלו, יעבדו. הן עשירית הופכת לפרונצה.

משמע, שלא הגורם הכספי הוא הקובע. דואו נותן רק את הדחיפה האחרונה. אולם על מנת שיוכל לתת דחיפה זו, צריכים להקי דים את פניו שורה של תנאים אחרים, המכי שירים את הקרקע לחידוק. מה הם תנאים אלה?

בחור בא לקיבוץ

נקח את המקרה האוסטיני ביותר. קבוצה

נווה תרצה - אגף הנשים של בית הסוהר רמזה: 4 פרונצות שפוטות

של נערות מארוקאיות נמצאת בקיבוץ. כולן חיות באותם התנאים. באחד הימים מופיע בחור מן השטח הגדול המבלה במקום כיומיים, סוקר את הנערות. הוא נוהג כבמאי המגלה כשרונות. לבסוף ננעץ מבטו המנוסה דחקא באחת מהן, אסתר, שהיתה דומה לכל האחרות, לא יפה ולא מכוערת מהן, לא בלטה במאומה.

"מדוע את נמצאת כאן? למה לך להישאר?" הוא לוחש. הוא מבטיח הרים וגבעות, חיים נוחים. היא הולכת עמו.

מדוע דחקא היא? כיצד הרגיש הבחור שהיא החוליה החלשה בשרשרת? מדוע משיבות האחרות את פניו ריקם, ואילו היא מצטרפת אליו?

התשובה מוכרחה להיות אישית. לאסתר חסר משהו. היא חיה בקיבוץ, ולבה היה ריק. היא התגעגעה למעט תשומת-לב אישית. אולם בקיבוץ היתה אחת מרבות. איש לא שם אליה לב במיוחד. עד שבא הא. הוא דיבר אליה כאל בחורה מיוחדת. הוא נהג בה משך יומיים אלה כפי שאיש לא נהג עמה לפני כן. היא הלכה עמו.

העובדה הראשונה המזכרת לעין בחקירת הפריצות היא: רמת-השכל הנמוכה של כמעט כל הפרונצות.

מנת-השכל הממוצעת של האדם היא מאה נקודות. אנשים ממוצעים הם בעלי מנת-שכל של 95 עד 105. נערה בעלת מנת-שכל של 80 היא על גבול הדביליות. זהו מצב הרוב המוחלט של הפרונצות.

אדם בעל מנת-שכל מתחת לגורמה, מסתבר שחסר לו משהו. הוא יכול להיות בעל ידיעות רבות, אך אין הוא מסוגל להשתמש בהן. הוא יכול להבין את הכל, אך חסר לו השיפוט, הכושר להבחין מה לטובתו ומה לרעתו.

יכול להיות רופא שלמד באוניברסיטה, היודע כיצד להכין מתכון מדויק נגד שיעול יבש. אולם כשכא אליו חולה, אין הוא יודע מה לעשות. זהו ליקוי באינטליגנציה. מולו עו דקדוקים. אולם הוא יודע כיצד לטפל ב"שיעול יבש כשהוא נתקל בו. החולים יברו או לרופא ז, לא לחברו.

מרבית הפרונצות לקויות באינטליגנציה ש"להן. חסר להן כושר-השיפוט. לכן הן גיר-הננות בנקל להשפעה. אין הן מסוגלות לש"פוט אם דברי זולתן מתקבלים על הדעת או לא.

נחזור למקרה של אסתר, המארוקאית מ"עלית-הנוער. בא אליה גבר ואמר שיש לו בית-קפה, שדרושה לו מלצרית, שהיא יכולה לרויח אצלו משכורת ענקית. לו היתה מחר ננח בכ-ש"שיפוט נורמלי, היתה שואלת אר עצמה: מה הוא רוצה? למה הוא בא אלי? מנין לי שיש לו באמת בית-קפה?

אולם אסתר היא בעלת מנת-שכל של 80 נקודות. היא סובלת מרפיון שכלי. אין היא שואלת את עצמה את השאלות המתבקשות מאליהן. היא מאמינה. היא מושפעת. היא הולכת עם הגבר - ימרגע זה גורלה נחרץ. זהו המקרה האופייני ביותר. הוא משתקף באופן קלאסי בסיפורה של רבקה, המארוקאית הקטנה שהשפעה מכל חברה שנודמנה ב"דרכה, וגם בסיפורה של תמימה, הירושלמית מיכרון יוסף, שנאנסה כבדרך מקרה ונסת"פה אל הפריצות במקריות עלילית, בהשפעת בחור או בחירות (ראה בעמודים 4-5).

השנאה לאב

טיפוס תדיר אחר של פרונצה הוא הטיפוס הנברוטי.

כל יצור אנושי זקוק לדבר אחר, י"תר מאשר למזון, יותר מאשר לבגדים: הוא זקוק לאהבה. הוא זקוק לכך שמישהו ישים

(המשך בעמוד 6)